

TEISIPÄEVA HOMMIK TEMPLIS

TOL teisipäevahommikul kella seitsme paiku kohtus Jeesus Siimoni majas apostlite, naiskorpuse ja veel umbes kahe tosina väljapaistva jüngriga. Sellel kohtumisel jättis ta hüvasti Laatsarusega, andes talle juhtnööre, mida järgides põgenes Laatsarus peagi Pereasse Filadelfias, kus ta hiljem ühines misjoniliikumisega, mille keskus oli selles linnas. Jeesus jättis hüvasti ka eaka Siimoniga ja andis lahkumisenõuandeid naiskorpusele, kelle poole ta enam kunagi ametlikult ei pöördunud.

² Tol hommikul tervitas ta igaüht kaheteistkümnest isiklikult. Andreasele ütles ta: „Ära lase peagi eesseisvatel sündmustel end kohutada. Hoia oma vendi kindlalt ohjes ja vaata, et nad ei näeks sind rõhutuna.” Peetrusele ütles ta: „Ära looda käte lihastele ega terasest relvadele. Sea end sisse igaveste kaljude vaimsetele ja lamitele.” Jaakobusele ütles ta: „Ära lase end kõigutada välistel nähtustel. Jää oma usule kindlaks ja sa saad peagi tunda selle reaalsust, millesse usud.” Johannesele ütles ta: „Ole leebe, armasta isegi oma vaenlasi, ole salliv. Ja pea meeles, et ma olen sinu hoolde usaldanud palju asju.” Naatanaelile ütles ta: „Ära otsusta välise järgi, jää oma usus kindlaks ka siis, kui kõik näib haihtuvat, ole truu enda kui taevariigi saadiku ülesandele.” Filippusele ütles ta: „Ära lase eelseisvatel sündmustel end mõjutada. Jää vankumatuks ka siis, kui sa ei näe teed. Ole ustav oma ametivandele.” Matteusele ütles ta: „Ära unusta halastust, millega sind taevariiki vastu võeti. Ära lase kellelgi oma igavest tasu pettusega ära võtta. Nii nagu oled vastu pannud sureliku elu ahvatlustele, jää vankumatuks ka edaspidi.” Toomale ütles ta: „Ükskõik kui raske sul ka ei oleks, pead sa praegu kõndima usu, mitte silmanägemise abil. Ära kahtle, et ma suudan lõpetada alustatud töö ning et ma näen lõpuks kõiki oma ustavaid saadikuid sealpoolses taevariigis.” Alfeuse kaksikutele ütles ta: „Ärge laske ennast rõhuda asjadel, millest te aru ei saa. Olge oma südamele truud ja ärge usaldage suuri mehi ega rahva muutlikku meelt. Seiske oma vendade kõrval.” Ja seloot Siimonile ütles ta: „Siimon, sind võib rõhuda pettumus, ent su vaim tõuseb kõrgemale kõigest, mis sinuga võib juhtuda. Mu vaim õpetab sulle kõike, mida sa pole ehk saanud minult õppida. Otsi tõelisi vaimureaalsusi ning ära lase ebareaalsetel ja ainelistel varjudel end kütkestada.” Ja Juudas Iskariotile ütles ta: „Juudas, ma olen sind armastanud ja palvetanud, et sa oma vendi armastaksid. Ära väsi head tegemast ja ma tahan

sind hoiatada, et sa hoiduksid meelituste libedate radade ja pilkamise mürginoolte eest.”

³ Kui ta oli need tervitussõnad öelnud, lahkus ta koos Andrease, Peetruse, Jaakobuse ja Johannesega Jeruusalemma, ülejäänud apostlid aga hakkasid Ketsemani laagrit üles panema, et seal ööd veeta, ning see jäi nende keskuseks kogu Meistri ülejäänud maise elu ajaks. Umbes poolel teel Ölimäe nõlvast alla tegi Jeesus peatuse ja vestles nelja apostliga enam kui tund aega.

1. JUMALIK ANDESTUS

¹ Peetrus ja Jaakobus olid juba mitu päeva arutanud Meistri õpetust pattude andeksandmisest, sest nad olid selle suhtes eriarvamusel. Nad olid kokku leppinud, et annavad küsimuse lahendada Jeesusele, ja Peetrus kasutas nüüd võimalust Meistrilt nõu küsida. Nii katkestaski Siimon Peetrus vestluse ülistamise ja palveldamise erinevustest, küsides: „Meister, me pole Jaakobusega ühel nõul, kuidas mõista sinu õpetusi pattude andeksandmise kohta. Jaakobuse arvates õpetad sa, et Isa annab meile andeks veel enne, kui me temalt seda palume, mina aga väidan, et patukahetsus ja pihtimine peavad sellele eelnema. Kummal meist on õigus? Mida sina ütled?”

² Pärast lühikest vaikust vaatas Jeesus kõigile neljale tähendusrikkalt otsa ja vastas: „Mu vennad, te eksite mõlemad, sest te ei saa aru loodud-olendi ja Looja, inimese ja Jumala vahelistest lähedastest armastavatest suhetest. Te ei mõista seda arusaavat osavõtlikkust, mida tark vanem oma ebaküpse ja vahel eksiva lapse suhtes tunneb. Tõepoolest on kahtlane, kas arukatel ja armastavatel vanematel on iial tarvis tavalisele lapsele andestada. Armastava suhtumisega kaasnevad mõistvad suhted hoiavad tõhusalt ära igasuguse võõrandumise, mis hiljem nõuaks vanemalt lapse kahetsusele andeksandmisega vastamist.

³ Igas lapses elab osake tema isast. Isal on kõigis lapse ja vanema suhetega seotud küsimustes eesõigus ja ta saab neist küsimustest paremini aru. Vanem on võimeline tänu oma suuremale küpsusele ja kogemustele nägema lapse ebaküpsust. Maise lapse ja taevase Isa suhetes on jumalikul vanemal lõpmatult jumaliku osavõtlikkust ja armastavat mõistmist. Jumalik andeksandmine on vältimatu: see on Jumala lõpmatule mõistmisvõimele sisemiselt omane ja sellest võõrandamatu tema täiuslikes teadmistes kõige kohta, mis puudutab lapse ekslikke otsuseid ja valikuid. Jumalik

õiglus on nii igavesti õiglane, et hõlmab alati ka mõistvat halastust.

⁴ Kui tark inimene saab oma kaaslaste sisemistest ajenditest aru, hakkab ta kaaslasti armastama. Ja kui sa oma venda armastad, oledki talle andestanud. See võime saada aru inimese loomusest ja andestada talle ta väärsammud on jumalik. Kui olete targad vanemad, armastate ja mõistate sedavõrd oma lapsi, et andestate neile, kui ajutine arusaamatus on teid lahutanud. Laps, kes on ebaküps ega saa lapse ja isa vahelisest suhtest nii täielikult ja põhjalikult aru, tunneb ilmselt sageli süütunnet, sest pole saanud isalt täielikku heakskiitu, kuid tõeline isa ei tunneta kunagi niisugust eraldatust. Patt on loodud-olendi teadvuse kogemus, see ei kuulu Jumala teadvusesse.

⁵ Teie võimetus või tahtmatus oma kaaslastele andestada mõõdab teie ebaküpsust, teie suutmatust jõuda täiskasvanu osavõtlikkuse, arusaamise ja armastuse tasemele. Te peate vimma ja haute kättemaksu võrdeliselt sellega, kui vähe te tunnete oma laste ja kaasinimeste sisemist olemust ja tõelisi igatsusi. Armastus on jumaliku ja sisima elutungi väljendus. See rajaneb arusaamisel, toitub isetust teenimisest ja täiustub tarkuses.”

2. JUUDI VALITSEJATE KÜSIMUSED

¹ Esmaspäeva õhtul oli Suurkohus pidanud nõu veel ligikaudu viiekümne kirjatundjate, variseride ja saduseride seast valitud juhiga. Koosolek oli jõudnud üksmeelsele arvamusele, et Jeesuse oskuse tõttu liht-rahva armastust võita oleks ohtlik teda avalikult vahistada. Samuti oli enamik osalejatest arvamisel, et enne Jeesuse vahistamist ja kohtu ette toomist tuleks teha otsustav katse teda rahva ees häbistada. Nii antiigi mitmele õpetatud meeste rühmale ülesandeks olla järgmisel hommikul templis, et püüda teda raskete küsimustega lõksu meelitada ja ka muidu rahva ees kimbatusse ajada. Nüüd olid nii variserid, saduserid kui ka herodeslased jõudnud ühele nõule, et Jeesust tuleks paasapüha pühitsejate ees häbistada.

² Kui Jeesus teisipäeva hommikul templiõuele jõudis ja õpetamist alustas, sai ta vaid mõned sõnad lausuda, kui rühm akadeemiate nooremaid õpilasi, keda oli selleks puhuks välja õpetatud, ette astus ja eestkõneleja kaudu Jeesuse poole pöördus: „Meister, me teame, et sa oled õiglane õpetaja, samuti teame, et sa kuulutad tõe teid ning teenid ainult Jumalat, sest sa ei kar- da ühtki inimest ega tee isikutel vahet. Meie oleme ainult õpilased ja tahaksime teada tõde küsimuse kohta,

mis meid vaevab. Meie probleem on selline: kas keisrile andami maksmine on seaduslik? Kas me peame seda maksma või mitte?” Tajudes nende silmakirjalikkust ja salakavalust, küsis Jeesus: „Miks te tulete mind niimoodi kiusama? Näidake mulle oma andamiraha ja ma vastan teile.” Ja kui nad andsid tema kätte teenari, vaatas ta seda ja küsis: „Kelle kujutist ja kirja see münt kannab?” Ja kui nad talle vastasid, et keisri kujutist, ütles Jeesus: „Andke keisrile, mis keisri oma, ja Jumalale, mis Jumala oma.”

³ Kui ta oli neile noortele kirjatundjatele ja nende herodeslastest kaasosalistele niimoodi vastanud, tõmbusid nood kaugemale ja inimesed, isegi saduserid, tundsid heameelt, et neid oli tabanud ebaõnn. Koguni noored, kes olid püüdnud teda lõksu meelitada, imestasid väga Meistri vastuse ootamatu tarkuse üle.

⁴ Eelmisel päeval olid ülemad püüdnud teda rahva ees lõksu meelitada vaimuliku võimu küsimustega ja et see polnud neil õnnestunud, püüdsid nad nüüd haarata teda kaasa hävitavasse arutelusse tsiviilvõimu üle. Nii Pilatus kui ka Herodes viibisid parajasti Jeruusalemmas ja Jeesuse vaenlased arvasid, et kui Meister julgeks soovitada andami keisrile maksmata jätmist, võiksid nad otseteed minna Rooma ametivõimude ette ja süüdistada teda ässitamises. Seevastu oletasid nad õigesti, et kui ta peaks soovitama andamit maksta, haavaks see sügavalt tema juutidest kuulajakonna rahvuslikku uhkust ja ta jääks rahvahulkade heatahtlikkusest ning poolehoiust ilma.

⁵ Aga see kõik ebaõnnestus Jeesuse vaenlastel, sest teati hästi, et Suurkohus oli paganlike rahvaste seas elavate juutide jaoks välja andnud määruse, mille kohaselt „vermimisõigusega kaasneb õigus võtta makse”. Nii hoidus Jeesus nende lõksu langemast. Vastanuks ta nende küsimusele „ei”, oleks see võrdu- nud mässule ohutamise- ga; vastanuks ta „jah”, oleks ta ärritanud tolle aja sügavalt juurdunud rahvusliku hoiakuga rahvast. Meister ei hiilinud vastamisest kõrvale, ta kasutas lihtsalt targasti kahest vastust. Jeesus ei põigelnud kunagi kõrvale, vaid käitus nendega, kes püüdsid teda rünnata ja hävitada, alati targasti.

3. SADUSERID JA ÜLESTÕUSMINE

¹ Enne kui Jeesus sai õpetamist alustada, tuli teda küsitlema veel üks rühm, seekord õpetatud ja salakavalad saduserid. Nende esindaja astus Jeesuse juurde ja küsis: „Meister, Mooses ütles, et kui abielus mees sureb ja temast ei jää järele lapsi, peaks ta vend võtma tema naise ja kasvatama surnud vennale seemet. Kord

aga juhtus, et üks mees, kellel oli kuus venda, suri lastetult; vanim tema vendadest võttis naise endale, kuid suri samuti peagi, jätmata endast järele lapsi. Ka kolmas vend võttis naise endale, kuid ka tema suri, jätmata endast järglasi maha. Ja nii edasi, kuni naine oli olnud abielus kõigi kuue vennaga ning kõik kuus olid surnud lastetult. Ja pärast neid kõiki suri ka naine ise. Nüüd tahaksime sinult küsida, kelle naiseks saab ta pärast ülestõusmist, kui ta on olnud kõigi seitsme venna naine?”

² Nii Jeesus kui ka rahvas teadsid, et saduseride küsimus ei olnud siiras, sest niisugune juhtum polnud kuigi tõenäoline. Pealegi oli juutide tava, et surnud mehe vennad püüavad naisele lapsi sigitada, tolleks ajaks juba peaaegu kadunud. Hoolimata sellest nõustus Jeesus nende pahatahtlikule küsimusele vastama. Ta ütles: „Te kõik eksite niisuguseid küsimusi esitades, sest te ei tunne pühakirja ega Jumala elavat võimu. Te teate, et selle maailma pojad võivad abielluda, kuid te ei näi mõistvat, et need, keda loetakse vääriliseks astuma õigete ülestõusmise kaudu eelolevatesse maailmadesse, ei abiellu. Need, kes kogevad surnuist ülestõusmist, on pigem nagu taevainglid ega sure enam kunagi. Need ülestõusnud on igavesti Jumala pojad, nad on igavese edeneva elu ülestõusnud valguselapsed. Isegi teie Isa Mooses sai sellest aru, sest ta kuulis seoses põleva põõsa juures koetuga Isa sõnu „Mina olen Aabrahami Jumal, Iisaku Jumal ja Jaakobuse Jumal”. Ja nii teatan kooskõlas Moosesega, et minu Isa ei ole mitte surnute, vaid elavate Jumal. Teie kõigi elu, sigimine ja surelik eksistents toimub temas.”

³ Kui Jeesus oli neile küsimustele vastanud, eemaldasid saduserid, aga mõned variserid unustasid end sedavõrd, et hüüdsid: „Õige, õige, Meister, sa vastasid neile uskmatutele saduseridele hästi!” Saduserid ei sõandanud talle enam küsimusi esitada ja lihtrahvas imetles tema õpetuse tarkust.

⁴ ¶ Jeesus kasutas Moosese näidet selles kokkupõrkes saduseridega üksnes sellepärast, et see usu- poliitiline sekt tunnistas ainult viite niimetatud Moosese raamatut; nad ei pidanud lubatavaks kasutada prohvetite õpetusi teoreetiliste dogmade alusena. Meister kinnitas oma vastuses küll fakti, et surelikud loodudolendid jäävad ülestõusmise kaudu ellu, kuid ei kiitnud üheski mõttes heaks variseride uskumusi inimkeha enda ülestõusmisesse. Jeesus soovis rõhutada, et Isa oli öelnud: „Mina olen Aabrahami Jumal, Iisaku Jumal ja Jaakobuse Jumal”, mitte „olin nende Jumal”.

⁵ Saduserid olid tahtnud muuta Jeesust närtsitava

naeruvääristamise objektiks, sest adusid väga hästi, et avalik vaenamine tekitaks rahva meeles päris kindlasti tema vastu veelgi suuremat poolehoidu.

4. SUUR KÄSK

¹ Ühel saduserirühmal oli kästud esitada Jeesusele kitsikust tekitavaid küsimusi inglite kohta, aga kui nad nägid, kuidas läks nende kaaslastel, kes olid püüdnud meelitada teda löksu küsimustega ülestõusmisest, tegid nad väga targa otsuse vaikida; nad taandusid, ilma et oleksid küsimust esitanud. Variseridel, kirjatundjatel, saduseridel ja herodeslastel oli olnud ühine plaan täita nende konksuga küsimustega kogu päev, et Jeesust inimeste ees halvas valguses näidata ja samal ajal takistada teda tõhusalt oma häirivaid õpetusi kuulutamast.

² Siis tuli ründavaid küsimusi esitama üks variserirühm, nende eestkõneleja andis Jeesusele märku ja küsis: „Meister, ma olen seadusetundja ja tahaksin teada, missugune käsk on sinu arvates suurim?” Jeesus vastas: „On vaid üks käsk ja see on kõigist suurem ning kõlab nii: „Kuula, oo Iisrael, meie Issand Jumal, Issand on üks. Armasta oma Issand Jumalat kogu südamest ja kogu hingest, kogu oma meele ja kogu oma jõuga.” See on esimene ja suurim käsk. Ning teine käsk on esimese sarnane, see tulenebki tegelikult otseselt esimesest ja kõlab nii: „Armasta oma ligimest nagu iseennast.” Ükski muu käsk pole neist suurem, nendele kahele käsule tuginevad kõik seadused ja prohvetid.”

³ Kui seadusetundja tajus, et Jeesus oli vastanud mitte ainult juudi religiooni kõrgeima kontseptsiooni kohaselt, vaid ka kogunenud rahvahulga silmis targasti, pidas ta vajalikuks Meistri vastust mehiselt kiita. Seepärast ütles ta: „Meister, sa lausused tõesti hästi, et Jumal on üks ja pole kedagi teist tema kõrval ning et armastada teda kogu südamest, kogu arusaamise ja jõuga, samuti armastada oma ligimest nagu iseennast, on esimene ja suurim käsk. Me oleme kõik nõus, et sellest suurest käsust peab kinni pidama palju enam kui kõigist põletusohvritest.” Kui seadusetundja oli nii peenetundeliselt vastanud, vaatas Jeesus alla talle otsa ja ütles: „Mu sõber, ma tunnen, et sa pole jumalariigist kaugel.”

⁴ ¶ Jeesus rääkis tõtt, kui ta märkis, et see seadusetundja pole „taevariigist kaugel”, sest too läks juba samal õhtul Meistri laagrisse Ketsemani lähedal, tunnistas oma usku taevariigi evangeeliumisse ning lasi Hoosial, ühel Abneri jüngril, end ristida.

⁵ ¶ Kohal viibis veel paar-kolm kirjatundjate ja variseride rühma, kes olid kavatsenud küsimusi esitada,

kuid vaikisid; kas oli neid relvituks teinud Jeesuse vastus seadusetundjale või hoidis neid tagasi häbi, mida pidid kogema need, kes olid püüdnud teda löksu meelitada. Pärast seda ei söandanud enam keegi talle avalikult küsimusi esitada.

⁶ Et rohkem küsimusi ei tulnud ning lõunatund oli lähenemas, ei jätkanud Jeesus enam õpetamist, vaid piirdus variseridele ja kaaslastele ühe küsimuse esitamisega. Jeesus sõnas: „Et teil enam rohkem küsimusi ei ole, tahaksin ise teilt midagi küsida. Mida te arvate Vabastajast? See tähendab, kelle poeg ta on?” Pärast lühikest vaikust vastas üks kirjatundja: „Messias on Taaveti poeg.” Kuna Jeesus teadis, et isegi tema jüngrite seas oli olnud palju vaidlusi selle üle, kas ta on Taaveti poeg või mitte, küsis ta edasi: „Kui Vabastaja on tõesti Taaveti poeg, miks lausub ta siis psalmis, mida talle omistate: „Issand ütles minu issandale: istu mu paremale käele, kuni ma panen su vaenlased su jalgealuseks järjiks.” Kui Taavet nimetab teda Issandaks, kuidas saab ta siis olla tema poeg?” Ehkki sünagoogiülemad, kirjatundjad ja ülempreestrid sellele küsimusele ei vastanud, hoidusid ka nemad talle edasiste segadusseviivate küsimuste esitamisest. Nad jätsid Jeesuse küsimusele vastamata, kuid pärast Meistri surma püüdsid sellest probleemist vabaneda psalmi tõlgenduse muutmisega, nii et see ei viitaks messiale, vaid Aabrahamile. Teised püüdsid dilemmat lahendada, keeldudes Taavetit selle niinimetatud messiapsalmi autoriks pidamast.

⁷ Veidi varem olid variserid rõõmu tundnud selle üle, kuidas Meister oli saduserid vaikima sundinud, nüüd rõõmustas saduseride läbikukkumine, kuid see rivaalitsemine oli vaid ajutine. Ühistes jõupingutustes Jeesuse õpetustöö ja muu tegevuse peatamiseks unustasid nad kiiresti oma põlised lahkarvamused. Seevastu lihtrahvas kuulas kõigi nende sündmuste ajal Jeesust meelsasti.

5. TEADMISHIMULISED KREEKLASED

¹ Lõuna paiku, kui Filippus ostis tagavarasid uude laagrisse, mida tol päeval Ketsemani lähedale rajati, kõnetas teda võõramaalaste delegatsioon, rühm usklike kreeklasi Aleksandriast, Ateenast ja Roomast. Nende esindaja ütles apostlile: „Need, kes sind tunnevad, soovitasid sind. Nii tulimegi, härra, sinu juurde palvega näha Jeesust, sinu Meistrit.” Filippus üllatus, kohates neid silmapaistvaid ja teadmishimulisi kreeka paganaid turul, ning et Jeesus oli sõnaselgelt keelanud kõigil kaheteistkümnel paasapühanädalal avaliku õpetamisega tegelda, sattus ta veidi kimbatusse,

kuidas asja õigesti lahendada. Teda viis segadusse ka asjaolu, et need mehed olid võõramaalastest paganad. Oleksid nad olnud juudid või lähedusest pärit tuttavad paganad, poleks ta nii silmanähtavalt kõhelnud. Ta palus kreeklastel jääda sinna, kus nad olid. Kui ta minema ruttas, oletasid nood, et ta läks Jeesust otsima, kuid tegelikult kiirustas ta Joosepi majja, kus teadis Andreast ja teisi apostleid lõunat söövat. Ta kutsus Andrease välja, selgitas talle oma tuleku põhjust ja pöördus siis Andrease saatel ootavate kreeklaste juurde tagasi.

² Et Filippus oli tagavarade ostmise juba peaaegu lõpetanud, läks ta koos Andrease ja kreeklastega tagasi Joosepi majja, kus Jeesus nad vastu võttis. Nad istusid tema lähedusse, kuna Jeesus rääkis oma apostlitega ja mitme juhtiva jüngriga, kes sellele lõunasöögile olid kogunenud. Jeesus ütles:

³ „Mu Isa saatis mind siia maailma ilmutama inimlastele oma armastavat headust, aga need, kelle juurde ma algul tulín, on keeldunud mind vastu võtmast. Paljud teist on, tõsi küll, minu evangeeliumi uskunud, kuid Aabrahami lapsed ja nende juhid lükkavad mind peagi tagasi ning seda tehes lükkavad nad tagasi ka Tema, kes mind on saatnud. Olen kuulutanud sellele rahvale päästmise evangeeliumi, olen rääkinud neile rõõmsast ja vabast pojaseisusest ja külluslikumast elust vaimus. Mu Isa on teinud nende hirmu kütkeis olevate inimlaste seas palju imelisi tegusid. Kuid prohvet Jesaja kirjutas selle rahva kohta õigesti: „Issand, kes on uskunud meie õpetusi? Ja kellele on Issandat ilmutatud?” Minu rahva juhid on tõesti melega oma silmad pimestanud, et nad ei näeks, ja südamed kõvaks teinud, et nad ei usuks ega saaks päästetud. Kõik need aastad olen ma püüdnud neid ravida nende uskmatusest, et nad võiksid saada Isa igavese päästmise osalisteks. Ma tean, et see pole mul kõigi puhul ebaõnnestunud, mõned teist on mu sõnumit tõesti uskunud. Selles toas on praegu tervelt kaksikümmend meest, kes olid kunagi Suurkohtu liikmed või kuulusid riigi kõrgetesse nõukogudesse, ehkki teie hulgas on ikka veel neid, kes kardavad avalikult tõe tunnistada, sest nad võidakse sünagoogist välja heita. Mõnel teist on kiusatus armastada inimeste pakutavat auhiilgust rohkem kui Jumala oma. Ent ma pean üles näitama kannatlikkust, sest minagi kardan mõne inimese turvalisuse ja lojaalsuse pärast, kes on olnud nii kaua minu lähedal ja lausa minu kõrval elanud.

⁴ Ma näen, et sellesse pidusöögikambrisse on kogunenud peaaegu võrdselt juute ja paganaid, ning pöördun teie kui esimese ja viimase sellise rühma poole,

kellele võin õpetada taevariigi tõdesid, enne kui oma Isa juurde siirdun.”

⁵ Need kreeklasted olid Jeesuse õpetust templis us-tavalt kuulnud. Esmaspäeva õhtul olid nad Nikodeemose majas koiduni nõu pidanud ja kolmkümmend neist olid otsustanud taevariiki astuda.

⁶ Kui Jeesus tol korral nende ees seisis, tunnetas ta ühe usulise elukorralduse lõppu ja teise algust. Pöördudes kreeklaste poole, ütles Meister:

⁷ ¶ „See, kes usub käesolevasse evangeeliumisse, usub mitte ainult minusse, vaid ka Temasse, kes mind on saatnud. Mind vaadates näete mitte ainult Inimese Poega, vaid ka teda, kes mind on saatnud. Mina olen maailma valgus ja mitte keegi, kes minu õpetusse usub, ei pea enam pimeduses olema. Kui teie, paganad, mind kuulda võtate, saate kuulda elusõnu ja astute otsekohe Jumala pojaseisuse tõe rõõmsasse vabadusse. Kui mu kaasmaalased, juudid, otsustavad mind tagasi lükata ja mu õpetustest keelduda, ei hakka ma nende üle kohut mõistma, sest ma pole tulnud maailma üle kohut mõistma, vaid sellele päästmist pakku-ma. Hoolimata sellest viib mu Isa need, kes mind tagasi lükkavad ja keelduvad mu õpetust vastu võtmast, omal ajal kohtu ette, mille on ametisse määranud õigust mõistma nende üle, kes lükkavad tagasi halastuseanni ja päästmise tõed. Pidage kõik meeles, et ma ei räägi iseenda nimel, vaid olen teile ustavalt kuulutanud seda, mida Isa on mul käskinud inimlastele ilmutada. Ning need sõnad, mida Isa on lasknud mul maailmale rääkida, on jumaliku tõe, igikestva halastuse ja igavese elu sõnad.

⁸ Ent ma kuulutan nii juutidele kui ka paganatele, et üsna pea on käes tund, mil Inimese Poeg auhiilgusesse tõstetakse. Te teate, et kui nisutera ei lange mulda ega sure, siis jääb ta üksi, aga kui ta sureb heas pinnases, tärkab taas ellu ja kannab palju vilja. Sellel, kes armastab isekalt oma elu, on oht see kaotada. Ent see, kes on valmis minu ja evangeeliumi pärast oma elu andma, saab tunda rõõmu külluslikumast eksistentsist maa peal ja taevas, igavesest elust. Kui te mind tõeliselt järgite ka pärast seda, kui ma olen oma Isa juurde läinud, saate minu jüngriteks ja oma kaassurelike siirasteks teenijateks.

⁹ Ma tean, et minu tund on lähenemas, ja ma olen mures. Näen, et minu rahvas on kindlalt otsustanud taevariigi tagasi lükata, kuid võtan rõõmuga vastu need tõde otsivad paganad, kes on tulnud täna siia valgusetee järele pärima. Hoolimata sellest valutab mu süda oma rahva pärast ja mu hing on segi sellest, mis mul peagi ees seisab. Mida võin ma öelda, vaadates tulevikku ja mõistes, mis on mind peagi ootamas? Kas

ma ütlen: Isa, päästa mind sellest kohutavast tunnist? Ei! Just sellepärast olen ma siia maailma tulnud ja siin praeguse tunni elanud. Pigem ütlen ma, palvetades, et teiegi ütleksite koos minuga: Isa, üleenda oma nime, sinu tahtmine sündigu.”

¹⁰ Kui Jeesus oli seda lausunud, ilmus tema ette ta Isikustatud Kohandaja, kes oli elanud tema sisimas enne tema ristimist, ja sel ajal kui Meister hetkeks vaikus, teatas see nüüdseks vägev Isa esindav vaim Naatsaret-lasele: „Ma olen ülendanud oma nime korduvalt sinu annetumistes ja ülendan seda ka sel korral.”

¹¹ Ehkki kokku tulnud juudid ja paganad ei kuulnud ühtki häält, nägid nad ometi, et Meister katkestas oma jutu, võtmaks vastu mingist üleininimlikust allikast saabunud sõnumit. Igaüks ütles oma naabrile: „Ingel on temaga rääkinud.”

¹² Siis jätkas Jeesus: „Kõik see pole toimunud mitte minu, vaid teie pärast. Ma tean kindlalt, et Isa võtab mind vastu ja kiidab heaks missiooni, mille täitsin teie nimel, kuid teid on vaja julgustada ja ette valmistada suureks katsumuseks, mis peagi ees ootab. Ma kinnitan teile, et meie ühiseid pingutusi valgustada maailma ja vabastada inimkond kroonib lõpuks võit. Vana maailmakorraldus on jõudmas kohtu ette, ma olen selle maailma Vürsti kukutanud ja kõik inimesed vabanevad vaimuvalguses, mida ma valan välja kogu liha peale pärast seda, kui olen tõusnud oma taevase Isa juurde.

¹³ Ja nüüd ma kuulutan teile, et kui mind maa peal teie elu ajal ülendatakse, kutsun ma kõik inimesed enda juurde ja vendlusse oma Isaga. Te olete uskunud, et Vabastaja jääb maa peale igaveseks, aga mina kuulutan teile, et inimesed lükkavad Inimese Poja tagasi ja ta pöördub tagasi Isa juurde. Ma jään teiega vaid veidikeseks ajaks, elav valgus on selle pimedusega löödud põlvkonna seas vaid lühikest aega. Kõndige, kuni teil see valgus on, et saabuv pimedus ja segadus teist jagu ei saaks. See, kes kõnnib pimeduses, ei tea, kuhu ta läheb, aga kui te eelistate kõndida valguses, saate tõesti vabastatud Jumala poegadeks. Nüüd tulge kõik koos minuga tagasi templisse, kus ma ütlen hüvastijätusõnad ülempreestritele, kirjatundjatele, variseridele, saduseridele, herodeslastele ja Iisraeli pimedusega löödud valitsejatele.”

¹⁴ Seda öelnud, sammus Jeesus kõigi ees mööda Jeruusalemma kitsaid tänavaid tagasi templisse. Nad olid just Meistrilt kuulnud, et templis toimub tema hüvastijätujutus, ning järgnesid talle vaikides ja sügavates mõtetes.